

DE VADER

van de groote stoel, waarin hun moeder had gezeten, en waarop nu een operettezangeres zat, met wie hun vader het hield.

M'n vriendin bleef erop aandringen. Ze wilde m'n kinderen nu eens zien. „Ik houd van ze. Ik wil je kleine Daav eens op z'n kopje zoenen. Je denkt toch niet dat hij er ziek van worden zal? Ik ben toch ook nog een beetje een „koschere Jiddische³ vrouw.” Men zal het misschien een beuzelachtigheid noemen, een dwaze sentimentaliteit van een erg burgerlijk mensch. Ik kon geen rust meer vinden. Als ik op de fabriek aan 't werk was, tehuis bij de kinderen, 's avonds bij mijn vrienden, was mijn geest nooit meer open voor 't oogenblik en mijn hart klopte, klopte. Er leefde niets meer in mij dan de angst voor de keus, waarvoor ik me geplaatsst voelde. „Je beledigt de vrouw aan wie je zoo veel te danken hebt; je schendt je kinderen.” En al nam ik me dat woord „schenden” kwalijk, ik dacht het toch. Mijn knagende moeilijkheid leefde als aan de oppervlakte van m'n andere gedachten, van de woorden die ik sprak. Het verwonderde me dat ze nog in me besloten bleef en niet ieder oogenblik in gesprek met een ander, in tegenwoordigheid van mijn kinderen, losbarstte.

Toen kwam er een avond dat mijn vriendin niet behoefde op te treden. We gingen samen wandelen. Het was zomer. De vrouw was geheel drang. Ze was nooit moeder geweest en in haar ziel had ze plaats voor kinderen, al was het slechts om bij tusschenpoozen naar ze te zien. Ik voelde, hoewel er geen woord gesproken was, dat er dien avond een beslissing zou vallen. We liepen langs de Amsteldijk. Zacht, bijna zwoel was de lucht en heel teer van kleur, net blauw gaas, waarachter de dag in slaap was gevallen. „En nu gaan we samen naar je huis, en wil ik je kinderen eens zien, al is 't maar met hun hoofd op 't kussen.” Ik gaf me gewonnen. Ik had naar de nederlaag verlangd, ik was te vermoeid. Zoo kwamen we bij m'n huis. Toen Suzanne Serphos in mijn huiskamer zat, voelde ik me in die kamer zoo onrustig, zoo onwennig, of ik alleen in den vreemde was. De kinderen! Ik had hun stemmen al gehoord. Vader tehuis! Ze kuchten. David riep al. Voor de deur van de keuken stond verwijtend m'n dienstmeisje, die toen ik met m'n vriendin binnengekomen was, onmiddellijk de huiskamer, waar zij, de vreemde, over mijn twee kinderen waakte, verlaten had. „Even dan, maar niet lang, de kinderen hebben hun slaap zoo noodig.” We gingen naar binnen. Ze sliepen, door twee schermen gescheiden, die om Davids bed stonden. Eef lag daar op 't magere ruggetje en keek naar boven. „Dag Mevrouw,” zei ze kalm. Ik wist wel dat ze alles begreep en dat ze er mij geen woord